

[Indenrigsministeren]

des som en del af vedkommende amtskommunes sygehusvæsen.

Det er således overladt til det enkelte amtsråd at beslutte, hvorvidt det vil anvende de enkelte private kur- og rekonvalescenthjem som led i løsningen af sine sygehusopgaver. Hvis et amtsråd beslutter at anvende et privat kur- og rekonvalescenthjem, er opholdet m. v. gratis for patienten i lighed med ophold på egentlige sygehuse. Betaling for ophold på private kur- og rekonvalescenthjem er – når henvisning sker gennem sygehusvæsenet – udelukkende et spørgsmål mellem vedkommende amtsråd og institutionen.

Efter § 1 i sygehusloven varetages sygehusvæsenet af amtskommunerne og Københavns og Frederiksberg kommuner. Dette decentraliseringsprincip præger hele sygehusloven, hvilket også fremgår af det ovenfor anførte om benyttelsen af private kur- og rekonvalescenthjem. Hvis en amtskommune løser sine sygehusopgaver forsvarligt, har hverken indenrigsministeriet eller sundhedsstyrelsen efter loven kompetence til at beslutte, om dette skal ske ved offentligt eller privat ejede institutioner.

Da den etablerede ordning vedrørende private kur- og rekonvalescenthjem er i overensstemmelse med sygehuslovens grundprincip, og da ordningen efter indenrigsministeriets opfattelse har fungeret tilfredsstillende, finder indenrigsministeriet ikke, at reglerne bør ændres.

Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 536 af 16. oktober 1975 samt cirkulære af samme dato om amtskommunernes benyttelse af private kur- og rekonvalescenthjem her i landet og i udlandet vedlægges til orientering. (Er ikke optrykt).

Til *handelsministeren* (26/5 78) af:

Mette Madsen (V):

»Kan ministeren bekræfte, at reglerne i restaurationsloven om forbud mod udskænkning af stærke drikke til personer under 18 år samt udskænkning til personer, der ved yderligere spiritusnydelse vil give anledning til fare eller ulempe for andre, også gælder for DSBs togbarer?«

(Spm. nr. 804).

Begrundelse.

Ifølge oplysninger fra bl. a. dagspressen er der et stadig stigende problem med hensyn til spiritusnydelsens omfang i DSBs tog, specielt Intercitytogene, hvor der foregår spiritussalg fra togbarer.

Problemet er tosidigt, idet en del spiritusnydende togpassagerer ved deres adfærd er til ulempe for andre, men også, at en del er unge mennesker under 18 år.

Det vil være betryggende for mange togrejsende, om ministeren vil tage initiativ til forhandling med andre af regeringens ministre med henblik på at sørge for, at restaurationslovens forbud bliver håndhævet i togene.

Besvarelse (1/6 78):

Handelsministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg kan bekræfte, at bestemmelserne i restaurationsloven – § 29 – om forbud mod servering af stærke drikke for de i spørgsmålet nævnte personer også gælder for DSBs togbarer. Lovens bestemmelser på området er ganske klare – der er strafsanktioneret forbud mod servering af stærke drikke til personer under 18 år og til berusede, og alkoholbevillingen kan ved grov eller oftere gentagne forsømmelse i virksomheden fratages bevillingshaveren.

Bevillingshaveren, dvs. hovedforpagteren af DSBs restaurationer, hvoraf Togs-service er en underafdeling, har oplyst, at det er pålagt togstewardesserne nøje at overholde lovens bestemmelser om servering af stærke drikke, og unge mennesker spørges da også jævnligt om legitimation, men stewardessens opgave er vanskelig, når det i en togstamme med 500 passagerer er tilladt disse at nyde de indkøbte drikkevarer i kupeerne.

De problemer, nydelse af spiritus i togene kan give, beror formentlig også på den adgang, passagererne har til selv at medtage øl og spiritus til nydelse under togrejsen.

I betragtning heraf og af, at ministeren for offentlige arbejder i sit netop afgivne svar på et spørgsmål (nr. 790) af medlem af folketinget Inge Krogh har oplyst, at DSB har truffet en række forholdsregler for at bekæmpe de ulemper, der er forbundet med drikkeri under togrejser, mener jeg, der allerede er taget de initiativer, som dette problem kan opfordre til.